

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ : ปัญหาด้านนโยบายและการบริหารในการอนุรักษ์
ซากดึกดำบรรพ์ไดโนเสาร์

ชื่อผู้เขียน : นางสาววิรัชยา สิ้นธุเคชะ

ชื่อปริญญา : ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา : รัฐศาสตร์

ปีการศึกษา : 2543

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วุฒิสักดิ์ ลาภเจริญทรัพย์ ประธานกรรมการ
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ชัยชนะ อิงคะวัต
3. รองศาสตราจารย์ พรชัย เทพปัญญา

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ (1) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาในการบริหาร การจัดการซากดึกดำบรรพ์ที่ประสบอยู่ (2) เพื่อศึกษาถึงรูปแบบองค์กรที่เหมาะสมในการบริหาร การจัดการซากดึกดำบรรพ์เพื่อให้สามารถอนุรักษ์ได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้องตามหลักวิชาการ และเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่ยั่งยืนต่อไป โดยมีวิธีการศึกษา 2 รูปแบบ คือ ใช้วิธีการค้นคว้าทางเอกสารเป็นหลัก และวิธีการสัมภาษณ์เป็นส่วนประกอบ จากการศึกษาพบว่า นโยบายและการบริหารในการอนุรักษ์ซากดึกดำบรรพ์ภายใต้การบริหารจัดการของระบบราชการ มีปัญหาและอุปสรรค ดังนี้ (1) มีรูปแบบการจัดการองค์กรที่ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับภารกิจด้านการอนุรักษ์และการศึกษาวิจัย เนื่องจากเป็นองค์กรขนาดใหญ่ ทำให้มีสายการบังคับบัญชาและการตัดสินใจที่ยาวไกลขาดเอกภาพในการจัดการ (2) งบประมาณที่ได้รับมีจำนวนจำกัด และมีกฎระเบียบการตรวจสอบที่ยุ่งยากไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน และไม่เพียงพอต่อการพัฒนาบุคลากร (3) การประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐไม่มีประสิทธิภาพทำให้เป็นอุปสรรคในการปฏิบัติงานในภาคสนาม และยังเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านมวลชนและกลุ่มผลประโยชน์ (4) ไม่ได้รับ

สนาม และยังเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านมวลชนและกลุ่มผลประโยชน์ (4) ไม่ได้รับการพิจารณาจากต้นสังกัดในการออกพระราชบัญญัติกฎหมายคุ้มครองเฉพาะในการอนุรักษ์ชาติศึกษาดำบรรพ์ ทำให้เกิดปัญหาคือไม่สามารถเอาผิดแก่ผู้กระทำความผิดได้ จากปัญหาทั้งหมดที่กล่าวมาทำให้ในปัจจุบันชาติศึกษาดำบรรพ์ของไทยเกิดความเสียหายและไม่สามารถทรงคุณค่าและประโยชน์ที่แท้จริงแก่การพัฒนาประเทศ ด้านการป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติ ด้านเศรษฐกิจ ด้านพัฒนาคนทั้งในระดับต้นและระดับสูง รวมถึงการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่นับวันจะเสื่อมโทรมมากขึ้น

จากการศึกษาทางด้านเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการอนุรักษ์ชาติศึกษาดำบรรพ์และการบริหารจัดการองค์กรในการอนุรักษ์ พบว่า พิพิธภัณฑสถานเป็นองค์กรเพื่อการอนุรักษ์ที่ดีที่สุด และรูปแบบการจัดการองค์กรแบบองค์การมหาชนเป็นรูปแบบที่เอื้ออำนวยแก่งานด้านการศึกษาวิจัย ผู้ศึกษาจึงได้เสนอแนะให้มีการจัดการองค์กรเพื่อการบริหารจัดการในการอนุรักษ์ชาติศึกษาดำบรรพ์ในรูปแบบของ พิพิธภัณฑสถานที่มีการบริหารจัดการอย่างองค์การมหาชน สำหรับภารกิจทำให้บริการสาธารณะที่รัฐให้บริการแก่ประชาชนโดยไม่แสวงหากำไร และมีลักษณะเป็นภารกิจพิเศษเฉพาะด้านที่ต้องการองค์กรที่มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวสูง